

РЕШЕНИЕ

№ 2268

гр. София, 15.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

при участието на секретаря **Д. П. Ц.**
като разглежда докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**
Административно наказателно дело № 20231110204667 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 1 от 24.02.2023г.**, издадено от Председател на Комисия за регулиране на съобщенията (КРС), с което на основание чл. 53 от ЗАНН на дружеството „**В. Б.**“ **ЕООД, ЕИК: ******* за административно нарушение по чл.355 вр. чл.336 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС) вр. чл.4, ал.1, т.1 от Наредба № 06 от 13.03.2008 г. за универсална услуга по ЗЕС е наложено административно наказание „**имуществена санкция**“ в размер на **5000.00 лева**.

В депозираната въззивна жалба се инвокират подробни съображения против санкционния акт. Твърди се, че обжалваното наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно, като постановено при съществени процесуални нарушения.

В последното съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се представлява от надлежен процесуален представител, който да релевира допълнителни доводи в подкрепа на въззивната жалба. **Не се претендират разноски.**

Въззиваемата страна е редовно уведомена, се представлява от процесуален представител в съдебно заседание, който лично и в писмена защита релевира доводи и оспорвания на изложените такива от въззивната жалба, както и допълнителни съображения в писмена защита. **Претендират се разноски.**

Съдът като обсъди на основание чл.14 от НПК всестранно, обективно и пълно доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

I . Въззивната жалба е депозирана в законоустановеният срок на основание чл.59, ал.2 от ЗАНН, от процесуално легитимирана страна, подписана от жалбоподателя, с обоснован и доказан правен интерес, срещу санкционен акт по ЗАНН – наказателно постановление, подлежащ на законов съдебен контрол от родово, местно и функционално компетентен съд на основание чл.59, ал.1 от ЗАНН, като жалбата е редовна от външна страна с посочване на изискуемите по закон реквизити, **поради което се явява процесуално ДОПУСТИМА.**

II. Разгледана по същество, въззивната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

III. От фактическа страна (*“ipso facto” – извод от самият факт*):

Дружеството-жалбоподател „В. Б.“ ЕАД се считало за задължено на основание §7 от ПЗР на ЗЕС във връзка с Решение т.2.5 от Решение № **** от 2006 г. на КСР да продължава да изпълнява предвидените в Закона за далекосъобщенията (отм.) и в индивидуалната ѝ лицензия с № *****/28.01.20225 г. задълженията, свързани с предоставянето на универсална далекосъобщителна услуга. Лицето Ц. С. К. била абонат на дружеството-жалбоподател „В. Б.“ ЕАД. Ползвала единствен за нея телефонен номер 02/***** от фиксиран телефонен пост с медна свързаност на адрес гр.София, кв. „Княжево“, ул. „Горска теменуга“ № 2. Тарифният план, който абонатът К. ползвала, бил “VIVAFIX S” МАТ с 8.74 лева без ДДС. При изграждане на ВиК в гр.С., бил прекъснат кабелът на ползваната от абоната К. телефонна услуга. Прекъсването на кабела станало към 08.07.2022 г. На тази дата абонатът К. заявила на „В. Б.“ ЕАД рекламация за ползваната от нея телефонна услуга. Същата била неизползваема от този момент – 08.07.2022 г. Въпреки, че пътното платно на извършените ВиК ремонтни дейности било своевременно възстановено, не последвало от 08.07.2022 г. до 24.11.2022 г. (повече от четири месеца) възстановяването на телефонната услуга на абоната К.. Същата била възстановена на 25.11.2022г. Същевременно в периода на 08.07.2022 г. до 24.11.2022 г. на абоната К. били издавани фактури (за релевантните месеци юли, август, септември, октомври и ноември от момента на липсата на телефонна свързаност) с начислявани суми от дружеството-жалбоподател за телефонната услуга, която потребителят не можела да ползва реално (нито приемала обаждания, нито осъществявала такива) 24 часа в денонощието 7 дни в седмицата. Дружеството-жалбоподател „В. Б.“ ЕАД не предложило на абоната си К. друг възможен алтернативен вариант за ползване на телефонна услуга. След жалби на абоната К. за начислените такси за услугата, която не ползвала, дружеството-жалбоподател „В.Б.“ ЕАД извършило с последващи кредитни сметки корекции на издадените фактури за посочения период на стойност от 41.95 лева. На абоната К. била извършена допълнителна компенсация от 31.46 лева за времето на неползваната телефонна услуга. Към 15.11.2022 г., когато била извършена проверка от служители на КРС, повредата в телефонния пост

на абоната К. не е била отстранена от дружеството-жалбоподател „В. Б.“ ЕАД.

Въз основа на АУАН № *****/20.12.2022 г., съставен от актосъставителя П. В. В. на длъжност старши инспектор в КРС е и обжалваното **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 1 от 24.02.2023г.**, издадено от Председател на Комисия за регулиране на съобщенията (КРС), с което на основание чл. 53 от ЗАНН на дружеството „В. Б.“ ЕООД, ЕИК: **** за административно нарушение по чл.355 вр. чл.336 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС) вр. чл.4, ал.1, т.1 от Наредба № 06 от 13.03.2008 г. за универсална услуга по ЗЕС е наложено административно наказание „**имуществена санкция**“ в размер на **5000.00 лева**.

Описаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на показанията на разпитания в съдебното заседание свидетел **П. В. В. на длъжност старши инспектор в КРС**, както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства – приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът кредитира изцяло показанията на разпитания свидетел, тъй като същите се подкрепят от приложените по делото писмени документи, не съдържат противоречия и са логични и ясни. Съдът се довери на свидетеля В., тъй като разказаното от нея е хронологично последователно, досежно изведените факти и припокриващо се с останалата доказателствена съвкупност. От разказа му съдът установи времето и мястото на извършената проверка, проверяваното лице и констатираните обстоятелства в хода на проверката, респективно документите обект на проверка.

Предвид липсата на противоречия в доказателствената съвкупност и събраните ласни доказателствени средства по делото, съдът не следва да излага допълнителни съображения на основание чл.305, ал.3 от НПК – *“per argumentum a contrario”*. Необходимо е да се изложи, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия на конкретната личност е нормално разпитания свидетел да описва някои детайли от събитието по различен начин, според собствената си гледна точка. Това обстоятелство се обуславя от **човешка перцепция, сугестия и контрасугестия**, които са предпоставени от обективни фактори, основани например на изминало време, но и от субективни фактори, свързани със способността на всяко лице с оглед неговите психофизически качества като свидетел да възприема със сетивата си факти от обективната действителност, да може ги запомни в пълнота и/или цялост, като при тяхното последващо по-късно възпроизвеждане след датата на конкретно събитие и/или след първоначален разпит е логично възприятията на отделния свидетел да не са пълни, поради липсата на спомени, и/или да са неточни с тези, които първоначално са били изложени като свидетел, поради фактора време. В тази насока е **Решение № 440 от 24.10.2011 г. на ВКС по н. д. № 2150/2011 г., III н. о., НК, докладчик съдията Цветинка Паикунова**, според което установяването на обикновени факти е дейност, строго индивидуална за всеки отделен субект. Освен добросъвестността, тя се влияе от множество други фактори - възраст, наблюдателност, особености и специфика на

умението за точно възпроизвеждане, интелектуални възможности, и не на последно място волева устойчивост, изразяваща се във възможността да се запамети и възпроизведе адекватно възприетото, даже и в условията на нестандартна ситуация, каквато се явява инкриминираното престъпление.

IV. От правна страна (*“ipso jure” – поради смисъла на правото*):

При разглеждане на дела по оспорени НП районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя. **В изпълнение на това свое правомощие съдът намира, че АУАН и НП отговарят от външна страна по форма и съдържание на изискванията по чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН, издадени са от надлежен орган и в рамките на неговите пълномощия, като констатираното нарушение е изчерпателно описано** в акта за установяване на административно нарушение, по идентичен начин – описано и в наказателното постановление, подведено е правилно под съответната норма на материалния закон, надлежно връчени на нарушителя с оглед гарантиране на неговите права. Поради тези причини съдът намира, че административнонаказващият орган не е извършил процесуални нарушения при провеждане на процедурата по съставяне на обжалваното наказателно постановление, като обратните съображения на жалбоподателя срещу тези правни доводи на съда са неоснователни и недоказани. Наказателното постановление е издадено от оправомощен орган, а АУАН е съставен от компетентно лице. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото в отговорност на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава.

Съгласно **чл.4, ал.1, т.1** от Наредба № 06 от 13.03.2008 г. за универсална услуга по ЗЕС предприятията по чл.3а осигуряват на крайните потребители 24 часа на денонощие, 7 дни в седмицата възможности за приемане и осъществяване на национални и международни повиквания от/към географски и негеографски номера, както и приемане и предаване на факсимилни съобщения;

По смисъла на **чл.335 от ЗЕС** за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него актове, за което не е предвидено друго наказание, се налага глоба в размер от 500.00 до 5000.00 лева.

Разпоредбата на **чл.336 от ЗЕС** предвижда, че за нарушенията по чл. 324, ал. 1 - 7, чл. 325, чл. 327, ал. 1, чл. 328, 330, чл. 331, ал. 1 - 4, чл. 334а, 335, 340 и 343, извършени от юридически лица или от еднолични търговци, се налагат имуществени санкции в размерите на предвидените глоби.

Наредба № 06 от 13.03.2008 г. за универсална услуга по ЗЕС е отменена с Наредба № 4 от 21.03.2023 г. за условията и реда за предоставяне на универсалната услуга по Закона за електронните съобщения, издадена от министъра на транспорта и съобщенията и министъра на електронното управление, обн., ДВ, бр. 29 от 31.03.2023г. с изключение на чл. 6 и чл. 8а, които се прилагат в срок до 30.09.2023 г.

В тази връзка т.1 и т.2 от чл.6 от Наредба № 06 от 13.03.2008 г. за универсална услуга по ЗЕС предвижда, че обществените телефони отговарят на следните условия:

1. предоставят на крайните потребители възможност за провеждане на разговори към всеки краен потребител на обществената телефонна услуга и
2. предоставят възможност за 24-часово използване.

Настоящият съдебен състав намира, че разпоредбата на чл.4, ал.1, т.1 от Наредба № 06 от 13.03.2008 г. за универсална услуга по ЗЕС, дори и да е отменена, същата съответства на неотменената разпоредба на т.1 и т.2 от чл.6 от Наредбата.

Разпоредбата на чл.4, ал.1, т.1 от Наредба № 06 от 13.03.2008 г. за универсална услуга по ЗЕС съответства на разпоредбата на чл.2, ал.2, т.1 от **Наредба № 4 от 21.03.2023 г.** за условията и реда за предоставяне на универсалната услуга по Закона за електронните съобщения, според която Универсалната услуга е набор от услуги с определено качество, предлагани на всички потребители независимо от географското им местоположение на територията на страната на достъпна цена. Универсалната услуга включва предоставяне на услуги за гласови съобщения чрез свързване в определено местоположение към обществена електронна съобщителна мрежа независимо от използваната технология.

Изложените съображения мотивират съда, че НП следва да бъде изменено само единствено относно приложимият материалния закон за същото административно нарушение, за което установените факти не се изменят. Правното основание на нарушението следва да бъде, вместо по смисъла на разпоредбата на чл. 355 вр. чл.336 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС) вр. чл. 4, ал.1, т.1 от Наредба № 06 от 13.03.2008 г. за универсална услуга по ЗЕС, **да е такова** по чл. 355 вр. чл.336 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС) вр. с чл.6, т.1 и т.2 от Наредба № 06 от 13.03.2008 г. за универсална услуга по ЗЕС вр. чл.2, ал.2, т.1 и § 3, ал.1 от ПЗР от Наредба № 4 от 21.03.2023 г. за условията и реда за предоставяне на универсалната услуга по ЗЕС, обн., ДВ, бр. 29 от 31.03.2023г.

Решаващата инстанция на СРС, за да приеме този извод се основа и на постановките **Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по Тълкувателно дело № 1/2020 г.**, съгласно които за разлика от касационното производство във въззивното производство районният съд притежава правомощието да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова

разпоредба. Упражняването на правомощието за прилагане на закон за същото, еднакво или по-леко наказуемото нарушение от съда е не само гаранция за законосъобразност на административнонаказателната дейност, но и инструмент за постигане на бързина в правораздаването предвид правораздавателния характер на наказателното постановление. Обратното би значило нарушителят да остане ненаказан при проведено пълно доказване на извършено административно нарушение от фактическа страна, т.е. да остане ненаказано противоправно поведение, което изпълва съдържанието на различна от посочената в наказателното постановление законова разпоредба, който резултат противоречи на целите на административното наказание, регламентирани в чл. 12 ЗАНН.

В конкретния случай, законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал отговорността на дружеството-жалбоподател „В. Б.“ ЕАД. Правилно е приложена санкционната норма по чл.335, ал.1 от ЗЕС. Справедливо и законосъобразно с оглед изложените мотиви в НП, които съдът безусловно споделя, наказващият орган е определил и размера на административното наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000.00 лева. Административното нарушение притежава сравнително завишена обществена опасност, тъй като касае засягане на възможността в продължение на повече от четири месеца абонатът К. да има връзка със света чрез реално ползване на телефонна услуга. Телефонният ѝ пост е бил единствен за нея. Доставчикът на телекомуникационни услуги не е предложил алтернативен вариант на абоната К. с гарантиране на възможност да ползва каквато и да е мобилна услуга за релевантните месеци по друг начин. Нещо повече, претендирал е от нея заплащането на услуга, която тя не е ползвала и не ѝ е доставял. Извършените корекции на фактурите на абоната К. се основавали на нейна жалба, а не на собственото решение на дружеството-жалбоподател. Абонатът К. не е имала телефонна услуга и към момента на проверката на КРС към 15.11.2022г. Това от своя е довело до негативни правни последици за абоната Костова, доколкото е възрастен човек, не е могла да контактува със своите близки, приятели и други, и доколкото същата е представител на особено уязвима категория хора. Съдът намира, че наложеното административно наказание е правилно определено. При индивидуализацията на наказанието е съобразена тежестта на нарушението и степента на засягане на обществените отношения. Така определеното наказание имуществена санкция като размер, съдът намира за справедливо и съответстващо на извършеното нарушение и безспорно ще изпълни целите на чл. 12 от ЗАНН. По отношение на искането за намаляване размера на наложеното наказание до неговия законен минимум съдът счита, че същото е неоснователно. Административно наказващият орган надлежно е мотивирал в НП налагане на санкция в нейния максимален размер, който се оказва и законосъобразно определен, предвид представените доказателства за извършени и на други такива нарушения от страна на жалбоподателя. Т. е. съобразен е размерът с обстоятелството, че не за първи път на дружеството „В. Б.“ ЕАД са налагани наказания за идентични нарушения, както и за извършени нарушения по отношение на абоната К.. Съобразено е тежестта на

нарушението, както и неговата степен на обществена опасност, поради което не са налице основания за намаляване размера на санкцията, наложена с обжалваното НП, още по-малко до минимално предвидения такъв от 500.00 лева. Съдът счита, че извършеното нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Маловажен е този случай, при който извършеното нарушение, с оглед на смекчаващите обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност с оглед на обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Предоставянето на универсалната услуга е въздигнато като основна цел на Закона за електронните съобщения. Невъзможността на крайния потребител да се възползва от услуга, представляваща елемент от универсалната услуга, като същевременно заплаща тази непредоставена му услуга, представлява засягане на значими обществени отношения, като за такова административно нарушение трябва да се носи отговорност по реда, предвиден в закона.

По тези съображения НП следва да се измени относно приложимият материален закон, и да се потвърди като правилно и законосъобразно в останалата му част, а депозираната срещу него въззивна жалба следва да се остави без уважение като неоснователна и недоказана.

По разноските:

Отговорността за разноски е обективна послеща от развитието на съдебния спор и страната създала предпоставките за образуването му, следва да понесе санкционните последици за неоснователно му повдигане.

В тази насока настоящият съдебен състав следва да съобрази и последните промени в разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, извършени с ДВ бр.94 от 29.11.2019 г., които имат действие занапред, според които съдът присъжда на страните на разноски по реда на АПК, поради което като на основание чл.143, ал.3 от АПК вр.чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да понесе разноските за юрисконсулт в размер на **150.00 лева**, определена от съда в пределите от 80.00 до 150.00 лева по негова преценка.

Така мотивиран, СРС, НО, 9 състав,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ в частта на приложения материален закон НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 1 от 24.02.2023г., издадено от Председател на Комисия за регулиране на съобщенията (КРС), КАТО ПРЕКВАЛИФИЦИРА административното нарушение ОТ ТАКОВА ПО чл.355 вр. чл.336 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС) вр. чл.4, ал.1, т.1 от Наредба № 06 от 13.03.2008 г. за универсална услуга по ЗЕС В ТАКОВА ПО чл. 355 вр. чл.336 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС) чл.6, т.1 и т.2 от Наредба № 06 от 13.03.2008 г. за универсална услуга по ЗЕС вр. чл.2, ал.2, т.1 и § 3, ал.1 от ПЗР от Наредба № 4 от 21.03.2023 г. за условията и реда за предоставяне на универсалната услуга по ЗЕС, обн., ДВ, бр. 29 от 31.03.2023г.

**ПОТВЪРЖДАВА КАТО ПРАВИЛНО и ЗАКОНОСЪОБРАЗНО
НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 1 от 24.02.2023г., издадено
от Председател на Комисия за регулиране на съобщенията (КРС) в
останалата му обжалвана част.**

ОСЪЖДА въззивникът „В. Б.“ ЕООД, ЕИК: *** да заплати на
въззиваемата страна Комисия за регулиране на съобщенията чрез
законният ѝ представител с адрес гр.София, ул. „Г...“ № ***** на основание
чл.143, ал.3 от АПК вр.чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр чл.27е от
Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. чл.63 от ЗАНН, сумата от
150.00 лева за дължимо възнаграждение за юрисконсулт.**

*Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред
административен съд софия – град, в 14-дневен срок от съобщението за
изготвянето му до страните.*

Съдия при Софийски районен съд: _____